

mange Tilfælde benyttet, og navnlig benytte Vinkelskriverne Formodning om, hvad der kan have staaet i Erklæringen, Formodningen om Erklæringens Urigtighed som en Dymntring til at indgive ny Ansøgning og til, naar denne er afflaaet, atter at komme med en ny o. s. fr., hvorved foranlediges betydeligt Arbejde og Skriveri, som i mangfoldige Tilfælde netop vilde være undgaaet, hvis Vedkommende var bleven bekendt med Erklæringen, da Erklæringens Indhold, som han da havde haft Visshed om og ikke behøvede at bedømme efter en blot Formodning, vilde have overbevist ham om, at det var aldeles unyttigt og overflødigt at komme med en ny Ansøgning. Jeg troer, dette ogsaa vel maa erindres. Jeg skal her til føie, da jeg engang har faaet Ordet, at, naar der saa stærkt, som af den ærede sidste Taler er sleet, fremhæves Banskelligheden ved at udføre Loven og ordne, hvorledes det skal gaae til med at bringe Erklæringerne til Vedkommendes Kundskab, saa troer jeg, at, naar man først kunde forsone sig med Tanken, vilde man vel onde ud deraf, og i ethvert Tilfælde bliver Betænkelsen i den Henseende mindre derved, at Forslaget i Grunden overlader til vedkommende Autoriteter, vedkommende Embedsmænd, at ordne det Fornødne i den Henseende efter bedste Skjøn.

B. Christensen: Den næstsidste ærede Taler (Lehmann) begyndte sin Modstand mod denne Lov med en Eignelse, der rigtignok forekommer mig at halte ganske paafaldende. Han meente, nemlig, med Hensyn til hvad en anden Taler (Drejer) havde anført, at man kunde sammenligne Offentligheden af de her omhandlede Erklæringer med den Offentlighed, Regjeringen vilde bringe tilstede ved at bryde Seglets Hemmelighed. Jeg skal ikke opholde mig ved den hele Betragtningssmaaade; den var ganske vist en saadan, at ikke engang den ærede Taler ved senere Overveielse vil fastholde den. (Lehmann: Maa jeg bede om Ordet!) Jeg kunde imidlertid føie mig fristet netop derved til at gaae ind paa en anden Eignelse. Han tilsvøiede nemlig i sin Betragtning det sær Betænkelige, der vilde være for vedkommende Embedsmand, naar hans Erklæring overgaves til

Offentligheden, i, at han skulde staae juridisk til Ansvar for dens Indhold, men denne Betænkelse stiller sig for mig ganske anderledes. Dersom vi f. Ex. see hen til de Erklæringer, en Huusbonde giver sit Ehende som Studsmaal, saa staaer han ogsaa til Ansvar derfor, men jeg har aldrig meent eller sølt, at det medfører nogen særdeles Besvær, da naturligvis Erklæringen indrettes med omhyggeligt Hensyn dertil, og da bliver saaledes, at den ganske vist nogenlunde syldestgjør sin Hensigt. Jeg troer derhos, at det ikke kan nægtes, at det er gavnligt i dette som i alle andre Forhold, at Vedkommende, der skal give Erklæringer i Anledninger, der ere et Bæ og Bel for deres Medborgere, have særdeles Opfordring til at være overordentlig nøielseende og samvittighedsfulde derved. Ogsaa maa jeg tilsaae, at det var mig meget paafaldende, hvilken Bægt den ærede Taler (Lehmann) har lagt paa, at man paa et andet Sted ikke særligt er gaaet ind paa Forandringer, som vi jo see ikke stemme med den fremherskende Overbeviisning der, fordi de ere gjorte gjældende her. Jeg troer, at deri kun man ligge en Opfordring til dette ærede Thing til at omredigere Loven i den Form, hvori den kunde være modtagelig for de ærede Herrer, som nu saa stærkt sætte sig imod den, og jeg troer ikke, det vilde medføre særdeles Banskelligheder med Hensyn til Tid eller Arbejde. Men naar vi nu see hen til, at dette samme Forslag er kommet tilbage til os, ikke længere fra det samme Sted, hvorfra det før kom, men fra et nyalgt Folkething, saa forekommer det mig ikke ganske stemmende med, hvad jeg vil kalde ret parlamentarisk Sæd, om dette Things Modstandere af Forslaget allerede søgte at faae Loven forkastet paa det første Stadium. Jeg vilde finde det baade naturligt og rigtigt — jeg tør ikke sige sømmeligt — om Modstanderne vilde foretrække at gjøre et Forsøg paa, hvorvidt de ved at bearbejde denne atter af et nytvalgt Folkething indbragte Lov kunde fremkalde et Resultat, hvorved der fremkom Samstemning. Jeg for mit Vedkommende stemmer for Loven.

Lehmann: Jeg troer, at den af mig anførte Sammenligning var endogsaa særdeles slaaende for at godtgjøre min Paastand, at